

Avgifterna för insättningsgarantin och investerarskyddet m.m.

Sammanfattning

I betänkandet behandlar utskottet regeringens förslag i proposition 1999/2000:107 till ändringar i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti, lagen (1999:158) om investerarskydd och lagen (1992:1610) om finansieringsverksamhet.

Syftet med de föreslagna ändringarna av insättningsgarantin och investerarskyddet är huvudsakligen att avgiftssättningen i systemen skall bli mer flexibel och därmed minimera onödiga kostnader. I propositionen görs en genomgång av institutens avgifter för insättningsgarantin. För perioder då behållningen av avgiftsmedlen understiger målsatt belopp föreslår regeringen att Insättningsgarantinämnden skall fastställa den sammanlagda avgiftens storlek inom ett visst intervall. I propositionen konstateras att regeringen inte föreslår någon ändring av bestämmelsen som innebär att avgift för insättningsgarantin skall betalas även när avgiftsmedlen uppnått målet för behållningen. Beträffande investerarskyddet föreslås bl.a. en ändring av hur de individuella avgifterna skall beräknas.

Regeringen föreslår också att vissa finansieringsföretag skall få fortsätta att driva verksamhet till utgången av år 2001 utan krav på tillstånd. Detta sker genom en ändring i övergångsbestämmelserna till lagen om finansieringsverksamhet.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 januari 2001.

I betänkandet behandlar utskottet också en motion som väckts med anledning av propositionen.

Utskottet tillstyrker regeringens förslag och avstyrker motionen.

I betänkandet finns två reservationer.

Innehållsförteckning

Sammanfattning.....	1
Innehållsförteckning.....	2
Utskottets förslag till riksdagsbeslut.....	3
Redogörelse för ärendet.....	4
Utskottets överväganden	5
Insättningsgarantin	5
Gällande bestämmelser	5
Avgiftsuttaget när behållna avgiftsmedel uppgår till målsatt belopp.....	5
Förslaget i övrigt angående insättningsgarantin	6
Investerarskyddet.....	7
Föreslagna ändringar av investerarskyddet.....	7
Lagen om finansieringsverksamhet	9
Ändrad övergångstid för vissa finansieringsföretag	9
Reservationer.....	11
1. Avgiften när behållna avgiftsmedel uppgår till målsatt belopp (punkt 1)	11
2. Föreslagna ändringar av investerarskyddet (punkt 3).....	11
 Bilagor	
1. Förteckning över behandlade förslag.....	13
Propositionen.....	13
Följdmotion	13
2. Regeringens lagförslag.....	14
1. Förslag till lag om ändring i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti.....	14
2. Förslag till lag om ändring i lagen (1999:158) om investerarskydd.....	16
3. Förslag till lag om ändring i lagen (1992:1610) om finansieringsverksamhet	17

Utskottets förslag till riksdagsbeslut

Med hänvisning till de motiveringar som framförs under Utskottets överväganden föreslår utskottet att riksdagen fattar följande beslut:

1. Avgiften när behållna avgiftsmedel uppgår till målsatt belopp

Riksdagen antar 12 § andra stycket i regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti och avslår därmed motion 1999/2000:Fi53 yrkande 1.

Reservation 1 (m, kd, fp)

2. Förslaget i övrigt angående insättningsgarantin

Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti i den mån förslaget inte omfattas av vad utskottet föreslagit ovan.

3. Föreslagna ändringar av investerarskyddet

Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1999:158) om investerarskydd och avslår därmed motion 1999/2000:Fi53 yrkande 2.

Reservation 2 (m, kd, fp)

4. Ändrad övergångstid för vissa finansieringsföretag

Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1992:1610) om finansieringsverksamhet.

Stockholm den 12 oktober 2000

På finansutskottets vägnar

Jan Bergqvist

Följande ledamöter har deltagit i beslutet: Jan Bergqvist (s), Mats Odell (kd), Gunnar Hökmark (m), Lisbet Calner (s), Johan Lönnroth (v), Lennart Hedquist (m), Sonia Karlsson (s), Fredrik Reinfeldt (m), Carin Lundberg (s), Per Landgren (kd), Anna Åkerhielm (m), Yvonne Ruwaida (mp), Lena Ek (c), Karin Pilsäter (fp), Tommy Waidelich (s), Hans Hoff (s) och Lars Bäckström (v).

Redogörelse för ärendet

Ärendet och dess beredning

I proposition 1999/2000:107 Avgifterna för insättningsgarantin och investerarskyddet m.m. föreslår regeringen att riksdagen antar de förslag till ändringar i lagen (1995:1571) m.fl. lagar som lagts fram i propositionen. Regeringens förslag återges i *bilaga 1* och lagförslaget i *bilaga 2*.

Med anledning av propositionen har en motion väckts. Förslagen i motionen återges i *bilaga 1*.

Utskottets överväganden

Insättningsgarantin

Gällande bestämmelser

Insättningsgarantin infördes den 1 januari 1996 genom lagen (1995:1571) om insättningsgaranti. Enligt gällande regler skall institutens sammanlagda årsavgift till garantisystemet motsvara 0,5 % av de insättningar som omfattas av garantin. När den samlade behållningen av avgifterna motsvarar 2,5 % (i dagsläget ca 10 miljarder kronor) av de garanterade insättningarna, skall avgiften sänkas till 0,1 %. Avgiften till garantin är differentierad mellan instituten. Denna differentiering baseras på varje instituts kapitaltäckningsgrad. Ett instituts avgift skall motsvara summan av institutets garanterade insättningar multiplicerat med lägst 80 % och högst 120 % av det procenttal som tillämpas i fråga om årsavgiften. Insättningsgarantinämnden fastställer varje år hur stor avgift de enskilda instituten skall betala.

Avgiftsuttaget när behållna avgiftsmedel uppgår till målsatt belopp

Utskottets förslag i korthet

Riksdagen delar regeringens bedömning att avgift för insättningsgarantin bör betalas även när behållna avgiftsmedel uppgår till 2,5 % av de garanterade insättningarna och avslår därmed motion Fi53 (m) yrkande 1. Jämför reservation 1 (m, kd, fp).

Propositionen

När den samlade behållningen av avgifterna motsvarar den målsatta nivån om 2,5 % av de garanterade insättningarna skall avgiften, enligt gällande regler, sänkas till 0,1 %. När insättningsgarantin infördes anförde regeringen (prop. 1995/96:60 s. 99) som skäl för att även långsiktigt ta ut avgifter bl.a. att avgiften var att betrakta som en ersättning för ett garantiåtagande under en viss tidsperiod och därför skulle anses förbrukad när denna tidsperiod förflutit, i likhet med en vanlig försäkringspremie. Det anfördes vidare att ett avgiftsuttag även efter det att den målsatta behållningen uppnåtts hade den principiella fördelen att det medgav att riskdifferentieringen av de individuella avgifterna även fortsättningsvis påverkade bankens beteende. Riksdagen beslutade i enlighet med regeringens förslag (bet. 1995/96:NU7, rskr. 1995/96:83).

I förevarande proposition anför regeringen att det i och för sig, som vissa remissinstanser framfört, kan ifrågasättas i vilken mån riskdifferentiering av avgifterna i praktiken har någon påverkan på institutens riskbenägenhet. Inom

Regeringskansliet pågår för närvarande beredning av Banklagskommitténs huvudbetänkande (SOU 1998:160) Reglering och tillsyn av banker och kreditmarknadsföretag. Banklagskommittén har nyligen avlämnat sitt slutbetänkande, (SOU 2000:66) Offentlig administration av banker i kris, som är föremål för remissbehandling. Arbetet med dessa betänkanden innebär förnyade överväganden av systemets förutsättningar och kan resultera bl.a. i förändrade uppgifter för Insättningsgarantinämnden och garantins fonderade medel. Regeringen anser därför inte att det finns skäl att redan nu omvärdera de överväganden om en långsiktig avgift som gjordes vid insättningsgarantins införande. En eventuell förändring av det långsiktiga avgiftsuttaget bör således anstå i avvaktan på beredningen av nyss nämnda betänkanden. Regeringen föreslår därför inte någon ändring av gällande regler.

Motionen

I *motion Fi53* av Gunnar Hökmark m.fl. (m) yrkande 1 motsätter sig motionärerna att avgift tas ut efter det att den målsatta nivån för fondmedlen uppnåts. Motionärerna anser inte att ett fortsatt avgiftsuttag kan motiveras utifrån ett försäkringsmässigt resonemang eftersom fondens storlek i sig kan anses vara överdimensionerad i dag i förhållande till den risk som i realiteten existerar. Ett fortsatt avgiftsuttag innebär också en konkurrensnackdel för svenska banker i förhållande till många utländska banker som inte är ålagda att betala motsvarande avgift. Motionärerna delar således inte regeringens bedömning.

Utskottets ställningstagande

Inom Regeringskansliet pågår för närvarande beredningen av Banklagskommitténs huvudbetänkande och slutbetänkande. Som redovisats ovan kan detta arbete resultera bl.a. i förändrade uppgifter för Insättningsgarantinämnden och garantins fonderade medel. En proposition i ämnet planeras att avlämnas senast under första halvåret 2001. Mot denna bakgrund anser utskottet, i motsats till motionärerna, att det inte finns skäl att redan nu omvärdera de överväganden om en långsiktig avgift som gjordes vid insättningsgarantins införande. Utskottet delar således regeringens bedömning att det inte är lämpligt att föreslå någon ändring av gällande regler. Av detta följer att motion Fi53 (m) yrkande 1 avstyrks.

Förslaget i övrigt angående insättningsgarantin

Utskottets förslag i korthet

Riksdagen bifaller regeringens förslag och delar regeringens bedömningar.

Propositionen

I propositionen anføres att en behållning på 2,5 % av det totala garanterade insättningsbeloppet snart är uppnådd. Enligt Insättningsgarantinämndens

beräkningar kan det förväntas ske under år 2001. Regeringen anser därför att det bör övervägas vilken avgift som i framtiden bör tas ut om den målsatta nivån återigen skulle underskridas. Regeringen anser att avgiften för perioder då fonderade medel inte uppgår till målet för behållningen bör göras mer flexibel. Regeringen föreslår därför att Insättningsgarantinämnden, under perioder då de behållna avgiftsmedlen inte uppgår till 2,5 % av de garanterade insättningarna, skall fastställa den sammanlagda avgiften till ett belopp som motsvarar vad som krävs för att uppnå den nivån, dock lägst 0,1 % och högst 0,3 % av insättningarna. Förslaget om en nedsättning av den avgift som skall tas ut under perioder då behållna avgiftsmedel inte uppgår till målsatt nivå aktualiserar frågan om vilket intervall som är lämpligt för de avgifter som skall tas ut från varje enskilt institut. Regeringen anser det lämpligt att ha ett bredare intervall än det nu gällande och föreslår därför att institutens individuella avgift bör vara lägst 60 % och högst 140 % av det procenttal som tillämpas i fråga om årsavgiften.

I propositionen gör regeringen även bedömningen att en eventuell ändring av insättningsbegreppet i lagen om insättningsgaranti bör avvakta beredningen av Banklagskommitténs huvudbetänkande. Regeringen gör vidare bedömningen att inbetalda avgifter även fortsättningsvis bör placeras på räntebärande konto i Riksgäldskontoret.

Regeringen anser att ändringarna i insättningsgarantilagen bör vara i kraft det år garantisystemet uppnår målsatt behållning första gången. Det beräknas ske under år 2001. Regeringen föreslår därför att ändringarna skall träda i kraft den 1 januari 2001.

Utskottets ställningstagande

Utskottet tillstyrker regeringens förslag och delar regeringens bedömningar.

Investerarskyddet

Föreslagna ändringar av investerarskyddet

Utskottets förslag i korthet

Riksdagen bifaller regeringens förslag om ändringar i investerarskyddet och delar regeringens bedömning. Riksdagen avslår därmed motion Fi53 (m) yrkande 2. Jämför reservation 2 (m, kd, fp).

Propositionen

Investerarskyddet infördes den 1 maj 1999 genom lagen (1999:158) om investerarskydd. Det administreras av Insättningsgarantinämnden och nämnden anförtroddes också den närmare utformningen av skyddet. Investerarskyddet finansieras genom avgifter från de institut som tillhör skyddet. De sammanlagda avgifterna skall motsvara vad som är nödvändigt för en långsiktig

finansiering av skyddet. De skall även täcka Insättningsgarantinämndens kostnader för att administrera skyddet.

Insättningsgarantinämnden har i enlighet med 29 § tredje stycket lagen om investerarskydd och 10 a § förordningen (1996:595) med instruktion för Insättningsgarantinämnden utformat finansieringen av skyddet på så sätt att nämnden tar ut årliga avgifter från instituten för administrationen av skyddet samt i övrigt först när ett ersättningsfall inträffat.

I propositionen anförts att det har visat sig att den metod som används för fördelning av administrationsavgifter är kostnadskrävande för instituten att tillämpa. Regeringen anser att den metod för fördelning av administrationskostnader som torde vara den enklaste och minst kostnadskrävande är att fördela nämndens kostnader lika mellan instituten. Regeringen föreslår därför att det i 29 § lagen om investerarskydd uttryckligen anges att avgift för administrationskostnader får fördelas lika mellan instituten.

Enligt nu gällande bestämmelser betalar samtliga institut som tillhör investerarskyddet avgift för administrationskostnader. I propositionen anförts att samtliga institut, även institut utan skyddade tillgångar, måste tillhöra skyddssystemet. Detta följer av det bakomliggande direktivet om system för ersättning till investerare. Institutet kan inte bedriva värdepappersverksamhet på den europeiska marknaden utan att tillhöra ett skyddssystem. I propositionen anförts vidare att Insättningsgarantinämnden även har vissa kostnader för instituten utan skyddade tillgångar eftersom de måste finnas registrerade hos myndigheten. Regeringen anser därför att samtliga institut, även de utan skyddade tillgångar, bör betala avgift för administrationskostnader till nämnden.

I 29 § andra stycket lagen om investerarskydd anges att institutens sammanlagda avgifter skall motsvara vad som är nödvändigt för en långsiktig finansiering av skyddet och för att täcka Insättningsgarantinämndens administrationskostnader. Som framgått ovan har nämnden utformat finansieringen av skyddet på så sätt att nämnden tar ut årliga avgifter från instituten för administrationen av skyddet samt i övrigt först när ett ersättningsfall inträffat. I propositionen redovisas att Insättningsgarantinämnden har ifrågasatt om kravet på långsiktighet i 29 § andra stycket lagen om investerarskydd kan tolkas så att nämnden är hänvisad till att fondera medel för utbetalning av ersättningar från skyddet.

I förevarande proposition redovisar regeringen att den gjorde vissa uttalanden när investerarskyddet infördes om hur investerarskyddet skulle kunna utformas (prop. 1998/99:30 s. 84 och 85, 88–90). Med hänvisning till dessa uttalanden anser regeringen att kravet på långsiktighet vad avser finansiering av skyddet inte innebär att avgiftsmedel måste fonderas. Mot denna bakgrund anser regeringen inte att det finns skäl att föreslå någon ändring av den ifrågavarande bestämmelsen.

Regeringen föreslår att ändringarna skall träda i kraft den 1 januari 2001.

Motionen

I *motion Fi53* av Gunnar Hökmark m.fl. (m) yrkande 2 redovisar motionärerna att de vid införandet av investerarskyddet motsatte sig den konstruktion som riksdagsmajoriteten valde, och att de inte har ändrat uppfattning. De motsätter sig därför de föreslagna ändringarna av investerarskyddet.

Utskottets ställningstagande

Riksdagen har tidigare på förslag från utskottet beslutat om införande av ett investerarskydd. Investerarskyddet bygger på ett EG-direktiv (prop. 1998/99:30, bet. 1998/99:FiU15, rskr. 1998/99:131).

Utskottet anser, liksom regeringen, att det är angeläget att göra avgiftssättningen mer flexibel så att onödiga kostnader för instituten kan minimeras. Utskottet tillstyrker således regeringens förslag och delar regeringens bedömningar. Av detta följer att utskottet avstyrker motion Fi53 (m) yrkande 2.

Lagen om finansieringsverksamhet**Ändrad övergångstid för vissa finansieringsföretag****Utskottets förslag i korthet**

Riksdagen bifaller regeringens förslag.

Propositionen

Lagen (1992:1610) om finansieringsverksamhet trädde i kraft den 1 januari 1994. I lagen finns bestämmelser som reglerar sådan finansieringsverksamhet som drivs av finansieringsföretag som inte är banker. Lagen innehåller enhetliga regler för sådana kreditföretag som tidigare omfattades av lagen (1988:606) om finansbolag eller lagen (1963:76) om kreditaktiebolag.

Av övergångsbestämmelserna till lagen om finansieringsverksamhet följer bl.a. att den som när lagen trädde i kraft den 1 januari 1994 drev finansieringsverksamhet som inte fordrade tillstånd enligt 1988 års finansbolagslag (bl.a. företag vars balansomsättning inte översteg 50 miljoner kronor och som inte riktade sin verksamhet till konsumenter) fick fortsätta med verksamheten till utgången av år 1994. På initiativ av näringsutskottet förlängdes den ursprungliga övergångstiden i övergångsbestämmelserna till den 30 juni 1996 (bet. 1994/95:NU29, rskr. 1994/95:446). I betänkandet (s. 3) anförde utskottet bl.a. att det kan "finnas skäl att ändra området för tillståndspliktig finansieringsverksamhet i Sverige eller modifiera reglerna för vissa slag av sådan verksamhet". Därefter har övergångstiden förlängts vid ytterligare tre tillfällen, först till den 31 december 1996 (prop. 1995/96:173, bet. 1995/96:NU23, rskr. 1995/96:285), därefter till den 31 december 1998 (prop. 1995/96:214, bet. 1996/97:NU3, rskr. 1996/97:9) och senast till den 31 december 2000 (prop. 1997/98:144, bet. 1997/98:FiU24, rskr. 1997/98:217).

I samband med dessa förlängningar har det konstaterats att det finns flera anledningar att se över reglerna om finansieringsverksamhet och att den omprövningen, som faller under det uppdrag Banklagskommittén har, bör genomföras utan att det får genomgripande konsekvenser för vissa företag som ännu inte kommit att föras in under lagen om finansieringsverksamhet. Vid den andra förlängningen inskränktes dock möjligheten att fortsätta verksamheten med stöd av övergångsbestämmelsen till att gälla de finansieringsföretag som inte anskaffar medel för verksamheten från allmänheten.

Banklagskommittén överlämnade i januari 1999 sitt huvudbetänkande Reglering och tillsyn av banker och kreditmarknadsföretag (SOU 1998:160). I det betänkandet föreslås ändringar av bl.a. lagen om finansieringsverksamhet och vad som enligt den lagen utgör tillståndspliktig finansieringsrörelse.

Kommitténs förslag har remissbehandlats. Eftersom det alltjämt är önskvärt att samordna beredningen av frågan om tillståndsplikt för de företag som omfattas av nämnda övergångsbestämmelser med Banklagskommitténs förslag, bör en ny förlängning av övergångstiden göras. Mot bakgrund av att kommitténs förslag för närvarande är föremål för beredning inom Regeringskansliet och då en proposition som behandlar kommitténs förslag beräknas kunna överlämnas till riksdagen senast under första halvåret 2001 anser regeringen att ett års förlängning av övergångstiden torde vara tillräcklig. Övergångstiden bör därför förlängas till utgången av år 2001. Ändringen föreslås träda i kraft den 1 januari 2001.

Upplysningsvis kan nämnas att övergångstiden för sådana företag som bedriver inlåningsverksamhet med stöd av punkt 3 i övergångsbestämmelserna till lagen (1995:1572) om ändring i bankrörelselagen (1987:617), s.k. spar-kassor, har förlängts till samma tidpunkt (prop. 1998/99:129, bet. 1999/2000:FiU17, rskr. 1999/2000:46).

Utskottets ställningstagande

Utskottet tillstyrker regeringens förslag.

Reservationer

Utskottets förslag till riksdagsbeslut och ställningstaganden har föranlett följande reservationer. I rubriken anges inom parentes vilken punkt i utskottets förslag till riksdagsbeslut som behandlas i avsnittet.

1. Avgiften när behållna avgiftsmedel uppgår till målsatt belopp (punkt 1)

av Mats Odell (kd), Gunnar Hökmark (m), Lennart Hedquist (m), Fredrik Reinfeldt (m), Per Landgren (kd), Anna Åkerhielm (m) och Karin Pilsäter (fp).

Förslag till riksdagsbeslut

Vi anser att utskottets förslag under punkt 1 borde ha följande lydelse:

1. Riksdagen tillkännager för regeringen att avgift inte skall tas ut efter det att den målsatta nivån för fondmedlen uppnåtts. Därmed bifaller riksdagen motion 1999/2000:Fi53 yrkande 1.

Ställningstagande

Vi anser inte att avgift skall tas ut efter det att den målsatta nivån för fondmedlen uppnåtts. Ett fortsatt avgiftsuttag kan inte motiveras utifrån ett försäkringsmässigt resonemang eftersom fondens storlek i sig kan anses vara överdimensionerad i dag i förhållande till den risk som i realiteten existerar. Ett fortsatt avgiftsuttag innebär också en konkurrensnackdel för svenska banker i förhållande till många utländska banker som inte är ålagda att betala motsvarande avgift.

Vi föreslår således att riksdagen bifaller motion Fi53 (m) yrkande 1 och det som vi anfört bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

2. Föreslagna ändringar av investerarskyddet (punkt 3)

av Mats Odell (kd), Gunnar Hökmark (m), Lennart Hedquist (m), Fredrik Reinfeldt (m), Per Landgren (kd), Anna Åkerhielm (m) och Karin Pilsäter (fp).

Förslag till riksdagsbeslut

Vi anser att utskottets förslag under punkt 3 borde ha följande lydelse:

3. Riksdagen avslår regeringens förslag till ändring i lagen (1999:158) om investerarskydd. Därmed bifaller riksdagen motion 1999/2000:Fi53 yrkande 2.

Ställningstagande

När investerarskyddet infördes motsatte vi oss den konstruktion som riksdagsmajoriteten valde. Vi anser alltså att investerarskyddet hade kunnat

utformas på ett bättre sätt. Vi motsätter oss därför de föreslagna ändringarna av investerarskyddet och föreslår således att riksdagen bifaller motion Fi53 (m) yrkande 2.

BILAGA 1

Förteckning över behandlade förslag

Propositionen

I propositionen föreslår regeringen att riksdagen skall anta regeringens förslag till

1. lag om ändring i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti,
2. lag om ändring i lagen (1999:158) om investerarskydd,
3. lag om ändring i lagen (1992:1610) om finansieringsverksamhet.

Följdmotion

1999/2000:Fi53 av Gunnar Hökmark m.fl. (m) vari yrkas

1. att riksdagen avslår regeringens förslag till ändring av insättningsgarantin vad avser reglerna för avgifter när behållna avgiftsmedel uppgår till målsatt belopp i enlighet med vad som anförts i motionen,
2. att riksdagen avslår regeringens förslag vad avser investerarskyddet i enlighet med vad som anförts i motionen.

BILAGA 2

Regeringens lagförslag

1. Förslag till lag om ändring i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti

Härigenom föreskrivs att 12 och 13 §§ lagen (1995:1571) om insättningsgaranti skall ha följande lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*12 §¹

Varje institut som omfattas av garantin skall betala en årlig avgift till nämnden. Avgiften för ett år grundas på institutens insättningar vid utgången av närmast föregående år, till den del insättningar omfattas av garantin.

Institutens sammanlagda avgifter för ett år skall uppgå till ett belopp som motsvarar 0,50 procent av insättningar.

Institutens sammanlagda avgifter för ett år skall uppgå till ett belopp som motsvarar 0,1 procent av insättningar, *om de behållna avgiftsmedlen sammanlagt uppgår till ett belopp som motsvarar minst 2,5 procent av insättningar.*

Om de behållna avgiftsmedlen sammanlagt uppgår till ett *större* belopp än som motsvarar 2,5 procent av insättningar, skall de sammanlagda avgifterna för ett år *uppgå till* ett belopp som motsvarar 0,1 procent av insättningar.

Om de behållna avgiftsmedlen sammanlagt uppgår till ett *mindre* belopp än som motsvarar 2,5 procent av insättningar, skall de sammanlagda avgifterna för ett år *tas ut med det belopp som krävs för att uppnå den nivån, dock lägst 0,1 procent och högst 0,3 procent* av insättningar.

Bestämmelserna i andra och tredje styckena behöver inte tillämpas när avgiften för ett enskilt institut

1. bestäms enligt 14 §,
2. bestäms genom omprövning enligt 27 § förvaltningslagen (1986:223), eller
3. efter överklagande bestäms av allmän förvaltningsdomstol.

13 §²

Nämnden skall årligen bestämma hur stort belopp varje institut skall betala i avgift. Avgiften skall betalas inom en månad från dagen för beslutet.

¹ Senaste lydelse 1996:1176.

² Senaste lydelse 2000:188.

Avgiften skall motsvara summan av institutets insättningar till den del de omfattas av garantin, multiplicerat med lägst 80 procent och högst 120 procent av det tal som tillämpas enligt 12 § andra eller tredje stycket. Avgiften skall bestämmas med hänsyn till institutets kapitaltäckningsgrad, beräknad enligt 2 kap. 1 § lagen (1994:2004) om kapitaltäckning och stora exponeringar för kreditinstitut och värdepappersbolag.

Dröjsmålsränta skall tas ut på avgifter som inte betalas i rätt tid, om det inte finns särskilda skäl mot det. Dröjsmålsränta skall beräknas för år enligt en räntefot som motsvarar det av Riksgäldskontoret fastställda, vid varje tid gällande diskontot med tillägg av åtta procentenheter.

Avgiften skall motsvara summan av institutets insättningar till den del de omfattas av garantin, multiplicerat med lägst 60 procent och högst 140 procent av det tal som tillämpas enligt 12 § andra eller tredje stycket. Avgiften skall bestämmas med hänsyn till institutets kapitaltäckningsgrad, beräknad enligt 2 kap. 1 § lagen (1994:2004) om kapitaltäckning och stora exponeringar för kreditinstitut och värdepappersbolag.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2001.

2. Förslag till lag om ändring i lagen (1999:158) om investerarskydd

Härigenom föreskrivs att 29 § lagen (1999:158) om investerarskydd skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

29 §

De värdepappersinstitut som tillhör investerarskyddet skall betala avgifter till Insättningsgarantinämnden.

Institutens sammanlagda avgifter skall motsvara vad som är nödvändigt för en långsiktig finansiering av skyddet och för att täcka nämndens administrationskostnader. Vid beräkningen av avgiften skall beaktas hur stor andel skyddade tillgångar som finns hos institutet jämfört med samtliga skyddade tillgångar.

Institutens sammanlagda avgifter skall motsvara vad som är nödvändigt för en långsiktig finansiering av skyddet och för att täcka nämndens administrationskostnader. Vid beräkningen av avgiften skall beaktas hur stor andel skyddade tillgångar som finns hos institutet jämfört med samtliga skyddade tillgångar. *Avgift som avser nämndens administrationskostnader får emellertid fördelas lika mellan samtliga institut som tillhör investerarskyddet.*

Regeringen eller, efter regeringens bemyndigande, Insättningsgarantinämnden får meddela föreskrifter om hur avgiften skall beräknas.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2001.

3. Förslag till lag om ändring i lagen (1992:1610) om finansieringsverksamhet

Härigenom föreskrivs att punkten 5 i övergångsbestämmelserna till lagen (1992:1610) om finansieringsverksamhet³ skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

5⁴.

Den som vid tidpunkten för lagens ikraftträdande, den 1 januari 1994, drev finansieringsverksamhet utan krav på tillstånd enligt lagen (1988:606) om finansbolag och inte anskaffar medel för verksamheten från allmänheten får fortsätta verksamheten till och med den 31 december 2000 eller, om ansökan om tillstånd getts in inom denna tid, till dess att ansökningen har prövats slutligt.

Den som vid tidpunkten för lagens ikraftträdande, den 1 januari 1994, drev finansieringsverksamhet utan krav på tillstånd enligt lagen (1988:606) om finansbolag och inte anskaffar medel för verksamheten från allmänheten får fortsätta verksamheten till och med den 31 december 2001 eller, om ansökan om tillstånd getts in inom denna tid, till dess att ansökningen har prövats slutligt.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2001.

³ Lagen omtryckt 1996:1004.

Senaste lydelse av lagens rubrik 1997:453.

⁴ Senaste lydelse 1998:717.